

JOSÉ SARAMAGO

KÖRLÜK

1998
—
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: AYKUT DERMAN

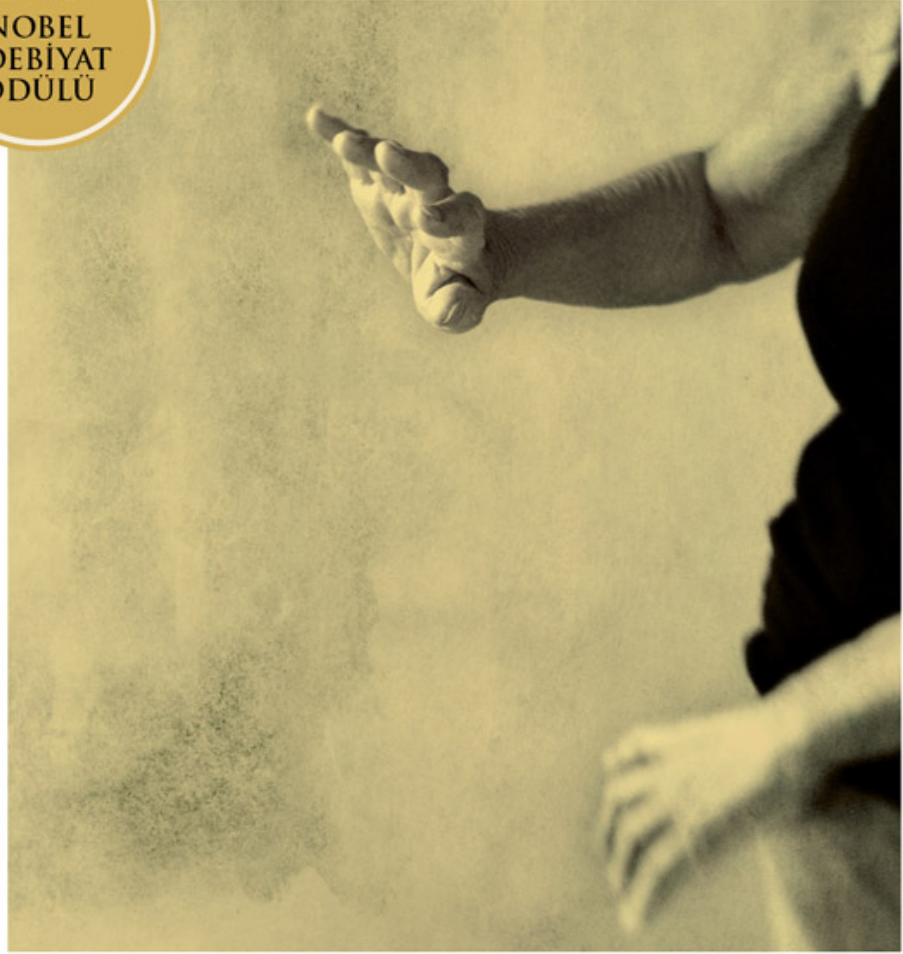

JOSÉ SARAMAGO

KÖRLÜK

1998
—
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: AYKUT DERMAN

JOSÉ SARAMAGO

KÖRLÜK

ROMAN

1998 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri Aykut Derman

José Saramago'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- *Umut Tarlaları*, 1999
- *Ressamın Elkitabı*, 2001
- *Ricardo Reis'in Öldüğü Yıl*, 2003
- *Küçük Anılar*, 2008
- *Görmek*, 2008

JOSÉ SARAMAGO, 16 Ekim 1922’de doğdu. Henüz üç yaşındayken, ailesi Lizbon’a taşındı. 1947’de ilk romanı olan *Terra do Pecado*’yı yazdı. On iki yıl boyunca bir yayınevinde yayın yönetmenliği ve *Yeni Seara* dergisinde edebiyat eleştirmenliği yaptı. Saramago’nun tanınmasını sağlayan yapıtı, 1983’te yayımlanan *Baltasar ve Blimunda*’dır. *Ricardo Reis’in Öldüğü Yıl* 1984’te yayımlandı. Saramago’nun en ironik yapıtı sayılan *Lizbon Kuşatmasının Tarihi* de (1988) tarih üzerine kurulu bir denemedir. 1995 yılına ait *Körlük* insan varoluşunun özü, Tanrı ve Şeytan hakkında bir romandır. 1997’de ise *Bütün İsimler* yayımlandı.

Saramago’nun yapıtlarının arasında iki şiir kitabı, birçok deneme, oyun ve roman vardır. Saramago’nun edebiyat yaşamının asıl meyvesi, 1998’de aldığı Nobel Edebiyat Ödülü’dür. Saramago’nun ölmeden önce yazdığı son romanı *Kabil*, Türkçeye de çevrildi. Saramago 2010 yılında öldü.

AYKUT DERMAN, 1942’de İstanbul’da doğdu. İÜ Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Yıldız Teknik Üniversitesi’nde okutmanlık yaptı. 1970’ten bu yana çeviriler yapmaktadır. Gaston Bachelard, Fernand Braudel, Alberto Giacometti, Béatrice Lenoir, Françoise Balibar, Milan Kundera, Pascal Quignard, Paulo Coelho, Michel del Castillo, José Saramago, İsmail Kadare, Alina Reyes, José Frèches gibi pek çok yazarın eserlerini Türkçeye kazandırmıştır. Derman’ın 70’e yakın çevirisi vardır.

Pilar'a
Kızım Violante'ye

Bakabiliyorsan, gör.
Görebiliyorsan, gözle. *Nasihatler Kitabı*

Sarı ışık yandı. Öndeki iki araba, kırmızı ışık yanmadan ileri atıldı. Yeşilli adamın silueti yaya geçidinde belirdi. Beklemekte olan yayalar, kara asfalta çekilmiş beyaz şeritlerin üzerinden yürümeye başladı, zebra ya bundan daha az benzeyen bir şey olamaz, oysa bu geçitlere “zebralı geçit” diyorlar. Ayaklarını kavrama pedalının üzerinde tutan sabırsız sürücüler arabalarını yüksek devirde çalıştırıyor, kırbacın havada şaklayacağını önceden duyumsayan sinirli atlar gibi bir ileri bir geri gidiyorlardı. Yayaların hepsi geçmişti, ne var ki yolu arabalara açacak olan ışığın yanması birkaç saniye daha gecikecekti ve kimi insanlar, görünürde önemsiz olan bu gecikmenin, kentteki binlerce trafik lambası ile çarpıldığında ve bu lambaların her biri için ayrı renkteki üç ışığın art arda yanması hesaba katıldığında, araç trafiğinin sıkışmasının ya da yaygın deyimıyla tıkanmaların en büyük nedeni olduğunu ileri sürüyor.

Yeşil ışık sonunda yandı, arabalar ok gibi ileri fırladı, ama hepsinin aynı hızla ileri fırlamadığı hemen anlaşıldı. Orta şeritte en öndeki araba yerinde duruyordu, mekanik bir arıza söz konusuydu anlaşılan, gaz pedalı yerinden çıkmış, vites kolu sıkışmış ya da hidrolik sistemde bir arıza meydana gelmiş, frenler bloke olmuş, elektrik devresi kesilmişti herhalde ya da yalnızca benzin bitmişti, buna da ilk kez rastlanmıyordu. Kaldırımlarda biriken yeni yayalar, durmakta

olan aracın içindeki sürücünün, arkadaki araçlar sinirli sinirli korna çalarken, ön camın ardında bir şeyler gevelediğini görüyorlar. Daha şimdiden arabalarından fırlayan birçok sürücü, arızalı arabayı trafiği aksatmayacak bir yere kadar itmeye hazır, arabanın kapalı camlarına vuruyorlar, içerdeki adam başını onlara çeviriyor, önce bir yana, sonra öteki yana, bağırarak bir şeyler söylediğini görüyorlar ve ağız hareketlerinden, bir sözcüğü durmadan yinelediği anlaşılıyor, hayır, bir değil iki sözcüğü, evet, bunu zaten, içlerinden biri kapıyı açmayı başardığında anlayacaklar, Kör oldum.

Hiç de öyle görünmüyor. İlk bakışta, şöyle bir göz atınca, ki şimdilik bundan başka bir şey yapılamaz, adamın gözleri sağlıklı görünüyor, gözbebekleri saydam, parlak, gözlerinin akı porselen gibi beyaz ve sık dokulu. İri iri açtığı gözkapakları, yüzünün kırışmış derisi, birden çatılmış kaşları, bütün bunlar, bunu herkes gözleyebilir, içine düştüğü bunalımın yıkıcı izleri. Gözle görülen bu belirtiler, adamın beyninin içinde son yakaladığı görüntüyü, trafik lambasının kırmızı ve yuvarlak ışığını korumak istiyormuşçasına yaptığı ani bir hareketle, sıkılı yumruklarının ardında kayboldu. Kör oldum, kör oldum, diye yineliyordu umutsuzca, çevredekiler arabasından çıkmasına yardım ederlerken boşanan yaşlar, ölü olduklarını ileri sürdüğü gözlerini daha parlak kıldı. Gececek, göreceksiniz, gelecek, kimi zaman yalnızca sinir bozukluğundan ileri gelir böyle şeyler, dedi bir kadın. Trafik ışığı değişmişti, meraklı yayalar, orada toplananlara yaklaşıyor ve arkadaki arabalarda, ne olup bittiğini bilmeyen sürücüler, sıradan bir trafik kazasından, kırılan bir far, ezilen bir çamurluktan başka bir şey olmadığını, bu kadar gürültüye ne var, diye düşündükleri olayı protesto ediyorlar, Polis çağırın, diye bağıyorlardı, kaldırın şu külüstürü yolun

ortasından. Kör adam yalvarıyordu, Ne olur, biri beni evime götürsün. Sinir bozukluğundan söz eden kadın, bir ambulans çağırıp zavallı adamı hastaneye götürmek gerektiğini söyledi, ama kör adam buna karşı çıktı, o kadarını istemiyor, onu yalnızca oturduğu evin kapısına kadar götürmelerini istiyordu. Buraya çok yakın, bana büyük bir iyilikte bulunmuş olacaksınız. Peki, ya araba, dedi bir ses. Bir başka ses ona yanıt verdi, Anahtarı üstünde, arabayı kaldırıma park ederiz. Buna gerek yok, diye söze karıştı bir üçüncü ses, ben arabayla ilgilenirim, bu beyi de evine götürürüm. Onaylayan mırıldanmalar işitildi. Kör adam, birisinin onu kolundan tuttuğunu duyumsadı, Gelin, benimle gelin, diyordu aynı ses. Sürücünün yanındaki koltuğa oturması için yardım ettiler, emniyet kemerini bağladılar, Görmüyorum, görmüyorum, diye mırıldanıyordu adam, ağlarken. Nerede oturduğunuzu söyleyin bana, dedi öteki adam. Arabanın camına, yeni bir şeylere susamış meraklı yüzler yapışmıştı. Kör adam, ellerini gözlerinin hizasına kaldırdı, hareket ettirdi, Hiçbir şey görmüyorum, yoğun bir sisin ortasında kalmış, bir süt denizine batmış gibiyim, İyi ama körlük böyle olmaz, dedi öteki, körlerin karanlık içine gömüldükleri söylenir, İyi de ben her şeyi bembeyaz görüyorum. Kadının hakkı vardı, bu durum belki de sinirlerle ilgilidir, sinirlere gelince, şeytansı şeylerdir onlar, Bir felaket, biliyorum bunu, bir felaket, Nerede oturduğunuzu söyleyin bana, lütfen, ve aynı anda motorun çalıştığı duyuldu. Kör adam, görememe durumu sanki belleğini zayıflatmış gibi kekeleyerek adresini verdi, sonra, Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi, öteki yanıt verdi, Haydi canım, teşekkür edecek bir şey yok, bugün size, yarın bana, yarının neler getireceğini kimse bilemez, Haklısınız, bu sabah evimden çıktığımda, böyle bir felaketin

başına geleceğini kim söyleyebilirdi. Arabanın hâlâ hareket etmemiş olması onu şaşırttı, Neden ilerlemiyoruz, diye sordu, Kırmızı ışık yanıyor, diye yanıtladı öteki. Ah, dedi kör adam ve yeniden ağlamaya başladı. Bundan böyle ne zaman kırmızı ışık yandığını bilemeyecekti.

Söylediği gibi, kör adamın evi çok yakındaydı. Ne var ki kaldırım kenarları araba doluydu. Arabayı park edecek bir yer bulamadılar ve yan sokaklarda bir park yeri aramak zorunda kaldılar. Arabayı park ettikleri yerde, sürücünün yanındaki koltuk, kaldırımın darlığı yüzünden önünde duracakları binanın duvarına yaklaşık yirmi santim mesafede kalacaktı, sonradan vites kolunun üzerinden geçip dışarı şoför koltuğundan çıkmak zorunda kalmamak için kör adam arabadan önceden indi. Sokağın ortasında yalnız başına öylece kalakalmıştı, şaşkındı, bastığı zemin ayaklarının altından kayıyordu sanki, boğazına düğümlenen bunalımı yenmeye çalışıyordu. Kollarını yüzünün hizasına kaldırmış, biraz önce süt denizi olarak adlandırdığı şeyin içinde sinirli sinirli yüzmeye çabalıyor gibiydi, ağzını açıp yardım istemek için bağırıacaktı ki son anda öteki adamın eli koluna hafifçe dokundu. Sakin olun, sizi götüreceğim. Ağır ağır yola koyuldular, kör adam düşmekten korkuyor, bu yüzden ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, ama bu kez de yolun küçük engebelerine takılarak sendeliyordu, Sabırlı olun, neredeyse geldik, diye mırıldanıyordu adam, biraz ötede sordu, Evde sizinle ilgilenecek biri var mı, kör adam yanıt verdi, Bilmiyorum, karım kuşkusuz işinden dönmemiştir daha, bugün ondan daha önce çıktım ya, başıma gelecek varmış, Başınıza hiçbir şey gelmeyeceğinden eminim, bir insanın böyle birdenbire kör oluverdiğini şimdiye kadar hiç duymadım, Oysa ben gözlük kullanmamakla, gözlüğe hiç

gerek duymamış olmakla övünüyordum, Görüyorsunuz işte. Binanın kapısına gelmişlerdi, komşu iki kadın bu sahneyi merakla izliyordu, Bak sen, kolundan tutularak götürülen bir komşu, ama ikisinin de sormak aklına gelmedi, Gözünüze bir şey mi kaçtı, böyle bir düşünce akıllarından bile geçmedi, dolayısıyla o da onlara yanıt veremezdi, Evet, gözüme bir süt denizi kaçtı. Eve girdiklerinde kör adam, Çok teşekkür ederim, size verdiğim rahatsızlık için beni bağışlayın, artık başımın çaresine bakabilirim, Durun, durun, ben de sizinle yukarı çıkıyorum, sizi burada bırakırsam içim rahat etmez. Daracık asansörün içine dikkatle sıkıştılar, Hangi katta oturuyorsunuz, Üçüncü katta, size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz, Teşekkür etmeyin bana, bugün sıra bende, Evet, haklısınız, yarın sıra bana gelecek. Asansör durdu, sahanlığa çıktılar, Kapıyı açmanıza yardım edeyim mi, Teşekkür ederim, bunu başaracağımı sanıyorum. Cebinden küçük bir anahtar demeti çıkardı, eliyle her birinin dişlerini teker teker yokladı ve Bu olmalı, dedi, kilidi sol elinin parmak uçlarıyla yoklayarak kapıyı açmaya çalıştı, Bu değilmiş, İzin verin de ben bakayım, size yardım etmiş olurum. Üçüncü anahtarda kapı açıldı. Bunun üzerine kör adam koridora doğru bağırdı, Evde misin? Yanıt veren olmadı, adam, Ben de böyle düşünmüştüm, daha eve dönmemiş, dedi. Ellerini öne doğru uzatarak, koridorda el yordamıyla ilerlemeye başladı, sonra dikkatle geri döndü, yüzünü adamın olması gerektiği yöne doğru döndürerek, Size nasıl teşekkür edebilirim, dedi, Ben yalnızca görevimi yaptım, dedi, iyiliksever adam, bana teşekkür etmeyin, ve ekledi, Yerleşmenize yardımcı olabilirim, isterseniz, karınız gelinceye kadar size arkadaşlık edebilirim. Bu gayretkeşlik kör adamın birden kuşkulanmasına neden oldu, o anda belki de kendisini,

korunmasız zavallı bir kör adamı zararsız hale getirmek için kısıvrak bağlamaya, şişlemeye, sonra da bulacağı her türlü değerli eşyayı çalmaya hazırlanan bir yabancının evine girmesine hiçbir şekilde izin veremezdi herhalde. Buna gerek yok, zahmet etmeyin, dedi, ben başımın çaresine bakarım ve kapıyı yavaşça kapatarak yineledi, Zahmet etmeyin.

Aşağı inen asansörün sesini duyduğunda rahat bir nefes aldı. Mekanik bir hareketle, durumunu unutarak, kapının üstündeki gözetleme deliğinin kapağını kaldırdı ve dışarı baktı. Karşısında beyaz bir duvar vardı sanki. Gözetleme deliğinin madenî küresinin kaşının altına temas ettiğini duyumsuyordu, kirpikleri küçücük merceğe değiyordu ama hiçbir şey göremiyordu, dipsiz bir beyazlık her şeyi örtüyordu. Kendi evinde olduğunu biliyordu, evini kokusundan, havasından, sessizliğinden tanıyordu, mobilyaları ve eşyaları dokunur dokunmaz, parmaklarını onlara hafifçe değdirir değdirmez ayırt edebiliyordu ama öte yandan, daha şimdiden her şey tuhaf, yönü yordamı, kuzeyi güneyi, üstü altı olmayan bir boyutta birbirine karışıyor gibiydi. Kuşkusuz herkes gibi o da gençliğinde olasılıkla, Ya kör olsaydım oyununu oynamış, gözlerini beş dakika yumulu tuttuktan sonra, sonuçta körlüğün tartışmasız korkunç bir felaket olduğu, bununla birlikte, talihin böyle bir darbesini yemiş kurbanın, yalnızca renklerin değil, biçimlerin ve planların, yüzeylerin ve konturların anısını da belleğinde koruduğu durumda, görece olarak katlanılabilir bir şey olduğu sonucuna varmıştı, tabii doğuştan kör olmadığı varsayılırsa. Hatta körlerin içinde yaşadığı karanlığın sonuçta basit bir ışık yokluğu olduğunu, körlük denen şeyin varlıkların ve nesnelerin görünüşünü basitçe örten, onları kara perdelerinin ardında el değmemiş kılan bir şey olduğunu düşündüğü de

olmuştı. Şimdiyse, tersine, öylesine ışıklı, öylesine bütünsel bir beyazlığın içine dalmıştı ki, bu beyazlık nesneleri ve varlıkları emmek yerine, onları yutarak iki kat görünmez kılıyordu.

Oturma odasına yöneldiğinde, adımlarını dikkatle ve ağır ağır atmasına, elini duraksama dolu bir hareketle duvar boyunca kaydırmasına karşın, bir çiçek vazosunu yere düşürdü, bunu hiç beklemiyordu. Onun oradaki varlığını unutmuş ya da karısı o vazoyu işine gitmeden önce, sonradan daha uygun bir yere koyma düşüncesiyle oraya bırakmıştı. Yaptığı kazanın ciddiyetini anlamak için yere eğildi. Su, cilalı parkenin üzerine yayılmıştı. Dağılan çiçekleri toplamak istedi ama cam kırıklarını düşünmemişti, uzun, çok ince bir cam kıymığı parmağına girdi, acıdan ve bir çocuk gibi terk edilmiş olma duygusundan, öğle sonrasının ilerleyen saatinde loşlaşmaya başlayan bir evin ortasında, beyaz bir körlük içinde ağlamaya başladı. Çiçekleri elinden bırakmaksızın, parmağının kanadığını duyumsayarak, cebinden mendilini çıkarmak için bedenini büktü ve parmağını iyi kötü sardı. Sonra el yordamıyla, bir yerlere takılarak, mobilyaların çevresini dolanarak, ayağını halılara takmamaya çalışarak yürüyüp, karısıyla birlikte televizyon izledikleri kanepeye ulaştı. Oturdu, çiçekleri dizlerinin üzerine koydu ve mendili özenle çözdü. Dokununca eline ağdalı gelen kan, içini kaldırdı, ama bu duygunun onda, kanı göremediği için uyandığını düşündü. Kendi kanı, bir biçimde ona yabancı ama ona ait olan, kendinde kendine karşı bir tehdit oluşturan ağdalı bir sıvıya dönüşmüştü. Usul usul, sağlam eliyle hafifçe dokunarak, minicik bir kılıç kadar keskin, ince cam kıymığını araştırdı ve işaretparmağı ile başparmağının tırnaklarını kıskaç gibi kullanarak kıymığı etinden çıkarmayı başardı.

Yaralı parmağını yeniden mendiliyle sardı, kanın pıhtılaşması için sıktı ve bitkin, tükenmiş olarak kanepenin arkalığına yaslandı. Bir dakika kadar sonra, bazı bunalım ya da umutsuzluk anlarında kendini yalnızca mantığa teslim etse tüm sinirlerin gergin ve uyanık kalacağını bildiğinden, bedenini bırakıvermesi yüzünden üzerine bir bitkinlik çöktü, gerçek bir uykudan çok, bir sersemlik haliydi bu ama gözkapakları uykusu varmış gibi ağırdı. Hemen, Ya kör olsaydım düşünüyormeye başladı, düşünde gözlerini birçok kez açıp kapatarak bekliyor ve bildiği, tanıdığı dünyayı her defasında, sanki bir yolculuktan dönmüşçesine, biçimleriyle ve tüm renkleriyle değişmemiş olarak, bıraktığı gibi buluyordu. Bu güven verici kesinliği yine de bir kuşku kemiriyordu, belki de aldatıcı bir düştü ve kendini hangi gerçekliğin beklediğini bilemediği bu düştü er geç uyanacaktı. Hemen sonra, ancak birkaç saniye süren bu duruma dermansızlık adı verilebilirse, uyanıklığın yakın olduğu bu yarı uyku durumunda, uyanayım mı, uyanmayayım mı, uyanayım mı, uyanmayayım mı diyerek kararsızlık içinde kalmanın doğru olmadığını, sonunda her zaman, işin dozunu ayarlama anının geldiğini ciddi olarak düşündü, Kucağında çiçekler, gözlerim kapalı burada böyle ne yapıyorum ben, sanki gözlerimi açmaya korkuyorum, Kucağında çiçeklerle burada böyle neden uyuyorsun, diye soruyordu karısı.

Vereceği yanıtı beklememişti. Vazo kırıklarını toplamaya, parkeyi sünger paspasla silmeye koyulmuştu, bunları yaparken de saklamaya gerek görmediği bir sinirlilikle homurdanıyordu, Seni hiç ilgilendirmiyormuş gibi orada yatıp uyuyacağına, bu işleri sen de yapabiliydin. Adam, hiç sesini çıkarmadı ve gözlerini kapalı gözkapaklarının ardında gizledi. Birden aklına gelen bir düşünceyle irkildi, Ya

gözlerimi açıp görmeye başlarsam, dedi kendi kendine, kaygılı bir umut içinde. Karısı yanına yaklaştı, kanlanmış mendilini gördü, içindeki kötü niyet birden kayboldu, acıma duygusuyla, Zavallı yavrum, ne oldu sana böyle, diye sordu, acemice yapılmış bandajı açarken. İşte o anda adam karısını, olduğunu bildiği yerde, ayaklarının dibinde diz çökmüş durumda görebilmeyi o kadar çok istedi ki, ama gözlerini, onu bir daha göremeyeceğinden emin olarak açtı, Sonunda uyandın, koca uykucu, dedi kadın, gülümseyerek. Bir sessizlik oldu ve adam, Kör oldum, seni göremiyorum, dedi. Karısı söylendi, Saçma şakalar yapmayı bırak, şakası yapılmayacak şeyler vardır, Şaka olmasını ne kadar çok isterdim, ama doğru, gerçekten kör oldum, hiçbir şey görmüyorum, Yalvarırım sana, korkutma beni, bak bana, buraya, buradayım ben, ışık da açık, Burada olduğunu çok iyi biliyorum, sesini duyuyorum, sana dokunuyorum, ışığı yakmış olacağını düşünüyorum, ama körüm ben. Kadın, ağlamaya başladı, ona sıkı sıkı sarıldı, Doğru değil bu, doğru olmadığını söyle bana. Çiçekler yere düşmüştü, kan lekesi olmuş mendilin üzerine yaralı parmağından yeniden kan damlamaya başlamıştı, adama gelince, başka sözlerle ifade etmek istiyor, fakat başaramıyormuş gibi, Kötünün iyisi durumdayım, her şeyi bembeyaz görüyorum, dedi ve hüzünle gülümsedi. Karısı yanına oturdu, ona olanca gücüyle sarıldı, alnını, yüzünü, gözlerini dikkatle, tatlı tatlı öptü, Göreceksin geçecek, bir hastalığın falan yoktu, kimse böyle birdenbire kör olmaz, Belki, Ne olup bittiğini anlat bana, neler duyumsadın o anda ya da hayır, dur, gözlerinden bir doktora söz etmemiz gerekir önce, tanıdığın bir doktor var mı, Hayır yok, sen de, ben de gözlük kullanmıyoruz ki, Seni hastaneye götüreyim bari, Görmeyen gözler için bir acil servis olacağını

sanmıyorum, Haklısın, en iyisi, yakınlarda muayenehanesi olan bir göz doktoruna gitmek, telefon rehberine bakayım. Kadın ayağa kalktı, adama sordu, Bir değişiklik var mı, Hiçbir değişiklik yok, dedi adam, Çok dikkatli ol, şimdi ışığı söndüreceğim, ne olduğunu bana söyleyeceksin, işte yaptım, Yok, Nasıl, Fark etmedi, aynı beyazlığı görmeyi sürdürüyorum, sanki hiç gece olmamış gibi geliyor bana.

Karısının, gözyaşlarını tutabilmek için burnunu çekerek, iç geçirerek telefon rehberini karıştırdığını duyuyordu, sonunda, Bu, işimize yarar, bizi kabul edeceğini sanıyorum, dediğini işitti. Numarayı çevirdi, orasının doktorun muayenehanesi olup olmadığını sordu, doktorun orada olup olmadığını, oradaysa onunla görüşüp görüşemeyeceğini öğrendi, Hayır, hayır, beni tanımıyor, özel bir durum için aramıştım, lütfen, anlıyorum, tamam, durumunu size anlatacağım, ama kendisi için doktordan bir randevu almanızı rica ediyorum, kocam birdenbire kör oldu, evet, evet, aynen size söylediğim gibi, birdenbire, hayır, kendisi doktorun hastası değil, kocam gözlük kullanmaz, şimdiye kadar hiç kullanmadı, evet, gözleri çok iyiydi, benim gibi, ben de çok iyi görüyorum, ah, çok teşekkür ederim, bekliyorum, bekliyorum, evet, doktor, evet, birdenbire, her şeyi bembeyaz gördüğünü söylüyor, nasıl olduğunu bilemiyorum, bunu ona sormaya vakit bulamadım bile, biraz önce eve döndüm ve onu o durumda buldum, ona sormamı ister misiniz, ah, size çok çok teşekkür ederim, doktor, hemen geliyoruz, hemen. Kör adam, ayağa kalktı, Dur, dedi karısı, dur da önce parmağına pansuman yapayım, kısa bir süre ortadan kayboldu, elinde bir şişe oksijenli su, bir şişe cıvalı krom, pamuk ve bir kutu gazlı bez ile geri döndü. Pansumanı yaparken sordu, Arabayı nereye bıraktın, ve birden aklına geldi, İyi ama bu durumda

araba kullanamazdın ya da eve geldikten sonra, Hayır, sokakta başıma geldi bu durum, kırmızı ışıkta durduğumda, biri beni buraya kadar getirme nezaketini gösterdi, arabayı yandaki sokağı bıraktık, Tamam, inelim öyleyse, ben arabayı aramaya gittiğimde sen kapıda beklersin, anahtarları nereye koydun, Bilmiyorum, adam anahtarları bana vermedi, Hangi adam, kim o, Beni eve getiren kişi, bir erkekti, şuraya bırakmış olması gerekir, bir bakayım, Yararı yok, içeri girmedi, İyi ama anahtarların bir yerlerde olması gerekir, Vermeyi unuttu herhalde, farkında olmadan götürmüştür, Bir bu eksikti, Kendi anahtarlarını kullan, ötekilere sonra bakarız, Peki, gidelim, ver elini bana. Kör adam, Bu durumda kalacak olursam, canıma kıyarım, dedi. Ne olur saçmalama, başımızda zaten bir felaket var, bu kadarı fazlasıyla yeter, Gözleri kör olan benim, sen değılsin, bunun ne demek olduğunu anlayamazsın, Doktor seni iyileştirecek, göreceksin, Göreceğim.

Dışarı çıktılar. Aşağıda, evin girişinde, kadın otomatı yaktı ve adamın kulağına fısıldadı, Beni burada bekle, komşulardan biri gelecek olursa, onunla doğıal bir şekilde konuş, beni beklediğini söyle, ilk bakışta kimse senin kör olduğunu anlayamaz, bu davranışın bizi, başımıza gelen felaket hakkında bir de başkalarına dert anlatmaktan kurtarır, Tamam, ama gecikme. Kadın, koşarak dışarı çıktı. Komşulardan hişbiri içeri girmediğı gibi, dışarı çıkan da olmadı. Kör adam, zaman saatinin tik taklarını duyduğu sürece, otomat lambasının sönmeyeceğini biliyordu, dolayısıyla, sesin her kesilişinde düğmeye bastı. Işık, orada yanan ışık onun için bir sese dönüşmüştü. Karısının neden bu kadar geciktiğini anlamıyordu, yandaki sokağı gitmişti, seksen ya da yüz metre ileriye. Çok gecikirsek, doktor

gidecek, diye düşündü. Düşündüğü bir hareketi mekanik olarak yapmaktan kendini alamayarak sol kolunu kaldırdı, saate bakmak için başını eğdi. Bir yerine ani bir sancı saplanmış gibi dudaklarını sıktı ve komşulardan birinin o anda belirmemiş olmasına dua etti, çünkü kendisine söylenecek ilk söz, hüngür hüngür ağlamasına neden olacaktı. Sokakta bir araba durdu, Pek de çabuk olmadı, diye düşündü, ne var ki motorun sesi onu şaşırttı, Bir dizel motor bu, bir taksi, dedi kendi kendine ve elektrik düğmesine bir kez daha bastı. Karısı içeri giriyordu, sinirliydi, altüst olmuştu, Seni korumasına alan o aziz, o iyi yürekli kişi arabamızı alıp gitmiş, Olamaz, arabayı görememişsindir, Neden göremeyecekmişim, gözlerim iyi görüyor benim, bu son sözler ağzından istemeden çıktı, Arabanın yan sokakta olduğunu söyledin bana, diye düzeltti, orada yok ya da başka bir sokağa bıraktınız, Hayır, hayır, o sokakta bıraktık, bundan eminim, Öyleyse yok oldu, Bu durumda anahtarlar, Senin şaşkınlığından, sıkıntılı durumundan yararlanıp arabamızı çaldı, Oysa ben, korkumdan onu eve almadım, sen gelinceye kadar yanımda kalsaydı, arabayı çalamayacaktı, Haydi gidelim, taksi bizi bekliyor, yemin ederim ki o dolandırıcının da gözlerinin kör olması için, yaşamımın bir yılını verirdim, O kadar yüksek sesle konuşma, Ve birilerinin onu soyup soğana çevirmesi için, Belki geri gelir, Ha evet, yarın kapımızı çalıp bize bu işi dalgınlıkla yaptığını söyleyecek, özür dileyecek, senin nasıl olduğunu soracak.

Doktorun muayenehanesine kadar konuşmadılar. Kadın, arabanın çalınmış olduğunu düşünmemeye çalışıyor, kocasının ellerini ellerinin arasında sevgiyle sıkıyordu, oysa adam, şoförün dikiz aynasından gözlerini görmemesi için başını öne eğmiş, bu kadar büyük bir felaketin başına nasıl

geldiğini kendi kendine sorup duruyordu, Neden ben? Araba durduğunda, trafiğin çıkardığı gürültü kulağına bir iki ton yüksek geliyordu, bu bazen olur, hâlâ uyumaktayızdır, oysa dış dünyadan gelen sesler, bizi beyaz bir örtü gibi saran bilinçsizlik perdesini delip geçer. Beyaz bir örtü gibi. İç geçirerek başını salladı, karısı yavaşça yanağına dokundu, bu, Sakin ol, ben yanıdayım, anlamına geliyordu, adam, şoförün ne düşüneceğine aldırmadan başını onun omzuna koydu, Benim yerimde sen olsaydın, araba bile kullanamazdın, dedi kendi kendine çocukça ve bu düşüncenin saçmalığını dikkate almaksızın, içinde bulunduğu umutsuz duruma karşın hâlâ mantıklı akıl yürütebildiği için kendini kutladı. Karısının yardımıyla taksiden inerken sakindi, ama yazgısının kısa süre sonra ne olacağını öğreneceği muayenahaneye girerken, ona dudakları titreyerek, mırıltı halinde sordu, Buradan çıkarken nasıl olacağım, ve başını, artık umudu kalmamış bir insan gibi salladı.

Karısı, sekreter kıza, yarım saat önce kocasının hastalığı hakkında telefon eden kişi olduğunu söyledi ve kız onları, öteki hastaların beklediği küçük bir salona aldı. İçerde, gözünün biri siyah bir bantla örtülü bir ihtiyar, annesi olduğu anlaşılan bir kadının yanında oturan şehla bir erkek çocuk, koyu renk camlı gözlük takmış bir genç kız, gözle görülür bir belirti taşımayan ama kör olmadıkları belli olan –körler göz doktoruna gelmezler– iki kişi daha vardı. Kadın, kocasını oturacak boş bir yere götürdü, başka yer olmadığı için, onun yanında ayakta durdu. Beklememiz gerekecek, diye fısıldadı kulağına. Adam bunun nedenini anladı, orada bulunan insanların seslerini duymuştu, ama şimdi aklını başka bir şey kurcalıyordu, doktor onu ne kadar geç muayene ederse, körlüğünün o ölçüde ilerleyeceğini, dolayısıyla da

iyileştirilemez hale geleceğini, tedavi kabul etmez duruma düşeceğini düşünüyordu. İskemlesinin üzerinde kıpırdandı, tedirgindi, kaygılarını karısına aktaracaktı ki kapı açıldı ve sekreter kız onlara, Lütfen içeri girin, dedi, sonra, öteki hastalara dönenerek, Doktorun talimatı böyle, acil bir durum söz konusu, dedi. Şehla çocuğun annesi itiraz ederek, sıranın onda olduğunu, kendisinin oraya en önce geldiğini ve bir saattir beklediğini söyledi. Öteki hastalar onu alçak sesle destekledi, ne var ki hepsi, hatta kadının kendisi bile bu konuyu fazla üstelememek gerektiğini düşündü, doktor belki bu davranışa sinirlenecek ve bu sabırsızlıklarını onlara, onları daha uzun süre bekleterek ödetecekti, bu daha önce görülmemiş bir şey değildi. Gözü siyah bantlı ihtiyar cömertlik gösterdi, Bırakın zavallıyı, içimizde en zor durumda olan o. Kör adam onu duymadı, muayene odasına giriyordu, karısı da, Bu iyiliğinizden dolayı size çok teşekkür ederim doktor, diyordu, kocam, ve durdu, doğrusunu söylemek gerekirse, neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordu, bildiği tek şey, kocasının kör olduğu, arabalarının da çalındığıydı. Doktor, Oturun, rica ederim, dedi, hastanın oturmasına yardım etti, sonra, elini onun elinin üstüne koyarak, doğrudan onunla konuştu, Başınıza ne geldi, anlatın bakalım. Kör adam, arabasının içinde yeşil ışığın yanmasını beklerken, birden hiçbir şey görmez olduğunu, insanların onun yardımına koştuklarını, yaşlıca bir kadının –bunu ses tonundan çıkarıyordu elbet–, bunun belki sinirsel bir durum olduğunu söylediğini, daha sonra bir adamın ona evine kadar eşlik ettiğini, çünkü evine yalnız başına dönecek durumda olmadığını anlattı, Her şeyi bembeyaz görüyorum, doktor. Arabasının çalındığından söz etmedi.

Doktor ona sordu, Böyle bir şey daha önce başınıza gelmiş miydi, yani şimdi başınıza gelen ya da bunun benzeri, Hiç gelmedi doktor, Ve bunun birdenbire olduğunu söylüyorsunuz, Evet doktor, Sönen bir ışık gibi, Daha doğrusu yanan bir ışık gibi, Son günlerde, görüşünüzde bir değişiklik fark ettiniz mi, Hayır doktor, Ailenizde körlük vakalarına rastlanıyor mu ya da daha önce rastlanmış mı, Tanıdığım akrabalarım içinde ya da bana anlatılan yakınlarım içinde hiç kör yok, Şekeriniz var mı, Yok doktor, Frengi geçirdiniz mi, Hayır doktor, Kan basıncınız ya da kafa içi basıncınız yüksek mi, Kafa içi basıncı için bir şey diyemem ama kan basıncımın yüksek olmadığını biliyorum, çünkü işyerimde bizi periyodik olarak sağlık denetiminden geçiriyorlar, Bugün ya da dün, başınızı bir yere sertçe çarptınız mı, Hayır doktor, Kaç yaşındasınız, Otuz sekiz yaşımdayım, Peki, gözlerinizi muayene edelim bakalım. Kör adam, muayeneyi kolaylaştırmak istiyormuşçasına gözlerini açabildiği kadar açtı ama doktor onu kolundan tutarak bir aygıtın önüne oturttu, biraz düş gücü olan biri bunun, sözlerin yerini gözlerin aldığı, günah çıkaranın günahkârın doğrudan ruhuna baktığı yeni model bir günah çıkartma yeri olduğunu düşünebilirdi, Çenenizi şuraya dayayın, gözlerinizi açık tutun ve kıpırdamayın. Kadın kocasına yaklaştı, elini omzuna koydu, Göreceksin her şey yoluna girecek, dedi. Doktor, çift mercekli düzeneği kendi tarafından indirip kaldırdı, ince ayar vidalarını döndürdü ve muayeneye başladı. Saydam tabakada bir şey bulamadı, gözakında bir şey yoktu, gözbebeğinde bir şey yoktu, ağtabakada, billur cisimde, sarı noktada, göz sinirinde de bir şey yoktu, hiçbirinde bir şey yoktu. Aygıttan gözlerini ayırdı, sonra hiçbir şey söylemeden, incelemeye en başından yeniden başladı, bir kez daha bitirdiğinde, yüzünde

şaşkın bir ifade vardı, Hiçbir doku bozukluğuna rastlamadım, gözleri kusursuz. Karısı, sevinçle ellerini kavuşturarak bağırdı, Sana söylemiştim, her şey yoluna girecek, diye. Kör adam onun sözlerine kulak asmadan sordu, Çenemi çekebilir miyim doktor, Tabii çekebilirsiniz, özür dilerim, Sizin de söylediğiniz gibi, mademki gözlerimde bir şey yok, neden kör oldum öyleyse, Şu anda bunu size söyleyemem, daha derin incelemeler, tahliller, ekografi, ansefalogram yaptırtmamız gerekecek, Beyinle ilgili bir şey olduğunu düşünüyor musunuz, Olabilir ama sanmıyorum, Bununla birlikte, gözlerimde hiçbir kusur bulmadığınızı söylüyorsunuz doktor, Doğru, Anlamıyorum, Söylemek istediğim şey, pratik olarak kör olduğunuz, buna karşın körlüğünüzün şu an için bir açıklamasının bulunmayışı, Kör olup olmadığımdan kuşkunuz var mı, Kesinlikle yok, sorun, böyle bir vakaya çok ender rastlanmasından kaynaklanıyor, kişisel olarak meslek yaşamım boyunca böyle bir vakaya ben hiç rastlamadım, hatta daha ileri giderek böylesine göz hekimliği alanında da hiç rastlanmamış olduğunu ileri süreceğim, İyileşebileceğimi düşünüyor musunuz, İlke olarak evet, çünkü hiçbir doku bozulmasına, aileden gelen yapı bozukluğuna rastlamadım, dolayısıyla bu soruya olumlu yanıt vermem gerekiyor, Ama yanıtınız olumlu değil, Tedbirli davranmış olmak için, sonradan tersi çıkabilecek bir durum hakkında size ümit vermek istemediğim için, Anlıyorum, Güzel, Peki, tedavi görecektir miyim, ilaç alacak mıyım, Şu an için size reçete yazmayacağım, bunu yaparsam körlemeden gitmiş olurum, İşte, cuk diye tam yerine oturan bir deyim, dedi kör adam. Doktor, bu sözleri duymazdan geldi, muayene için oturduğu tabureden kalktı, bir reçete kâğıdının üstüne, gerekli gördüğü incelemeleri ve tahlilleri, yerine oturmadan yazdı. Kâğıdı

kadına uzattı, İşte bayan, sonuçları alınca kocanızla birlikte gelin, bu arada durumunda bir değişiklik olursa, bana telefon edin. Borcumuz, doktor, Sekreter kıza ödersiniz. Onları kapıya kadar geçirirken, Göreceğiz, göreceğiz, umutsuzluğa düşmemek gerek, gibi rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı, yalnız kalınca da yandaki küçük banyoya geçerek, aynada yüzüne uzun uzun baktı. Ne olabilir bu, diye mırıldandı. Sonra, muayene odasına geri döndü, sekreter kıızı çağırdı, Sonraki hastayı içeri alın.

Kör adam o gece, düşünde kör olduğunu gördü.

Sonradan arabayı çalan adamın, kör adama yardımını sunduğu anda hiçbir kötü niyeti yoktu, tam tersine, cömertlik ve özgecilik adı verilen duygulara uymaktan başka bir şey yapmamıştı, ki bunlar, herkesin bildiği gibi, insan soyunun en iyi iki yanını oluşturur, hatta bu duygulara, mesleğinde ilerleme şansı bulunmayan ve bu işi yaparken, tersine, zavallıların çaresiz durumda olmalarından yararlanan gerçek patronlar tarafından sömürülen ve yüreği bizim basit araba hırsızınınkinden çok daha katı suçlularda bile rastlandığı olur. Sonuçta, kör bir adama önce yardım edip sonra arabasını çalmak ile şımarık bir ihtiyarla ilgilenirken, lafı ağzının içinde geveleyip onun mirasına göz dikmek arasında çok da büyük bir fark yoktur. Bu düşünce bizimkinin aklına, kör adamın evine yaklaştığı sırada, yapacağı şey dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliverdi, tam olarak, kazanacağı içine doğduğu için değil de, yalnızca karşısına biletçi çıktığı için piyango bileti almaya karar veren, o bileti, bakalım ne olacak diye, büyük ikramiyeyi kazanmak umuduyla değil, belki ufak bir şey vurur ya da hiçbir şey vurmaz diyerek alan birinin yaptığı gibi, denebilir, kimileri bunu, kişiliğinden kaynaklanan koşullu reflekse uyarak yaptığını da ileri sürebilir. İnsan doğası hakkında kuşkucu olanlar –ki bunların sayısı oldukça fazla olduğu gibi, böyleleri düşüncelerinde inatçıdırlar–, önüne çıkan fırsatların, insanı ille de hırsız yapmadığı doğru

olsa bile, hırsız olmasına çanak tuttuğu da göz ardı edilemez, derler. Bize gelince, kör adam, hem gerçek hem de sahte iyiliksever Samaralının¹ kendisine son anda yaptığı ikinci öneriyi kabul etmiş olsaydı –ki bu durumda iyilik yapma isteği ağır basabilirdi–, yani karısı gelinceye kadar yanında kalmasına izin verseydi, kendisine bahşedilen güven duygusunun sağlayacağı ahlaki sorumluluğun etkisi, onun suça eğilimini dizginler, böylelikle de en sefil ruhlarda bile her zaman rastlayabileceğimiz parıltıyı ve soyluluğu yüzeye çıkarırdı, diye düşünmemize izin verilmesini rica ediyoruz. Sonuç olarak, Pleblere özgü eski bir özlü sözün bize öteden beri bıkıp usanmadan öğrettiği gibi, kör adamın erkek kurttan kaçarken dişi kurda yakalandığını söyleyebiliriz.

Bir sürü bilinçdışı ögenin saldırısına uğrayan, bir o kadar başka ögenin yok saydığı ahlak bilinci, var olan bir niteliktir, her zaman da varolagelmiştir, Dördüncü Zaman filozoflarının, ruh denen şeyin henüz basit, belirsiz bir taslak olduğu sıralarda icat ettiği bir şey değildir. Birlikte yaşamının getirdiği etkinlikleri ve genetik değişimleri bir yana bırakacak olursak, bilincimizi giderek damarlarımızda dolaşan kanın rengine ve gözyaşlarımızın tuzuna bulaştırdık, bu da yetmiyormuş gibi, gözlerimizi içimize dönük birer aynaya dönüştürdük, sonuçta gözlerimiz, ağızımızla yadsımaya çalıştığımız şeyleri çoğu zaman hiç sakınmadan gözler önüne serer hale geldi. Bu genel olguya bir de işlenen suçun basit zihinlerde yol açtığı pişmanlığa çoğu zaman en eski atalarımızdan miras kalan her türlü korkunun da karışmasının getirdiği özel durum eklendi, bunun sonucu olarak da, suçlunun işlediği suç, henüz sopayı yemeden ya da taşa tutulmadan önce, cezası iki kez hak edilmiş bir suç haline geldi. Dolayısıyla, bizi ilgilendiren durumda, hırsızın arabayı

çalmak üzere çalıştırır çalıştırmaz, söz konusu korkuların ve pişmanlıkla kıvranmaya başlayan bilincinin işin içine ne ölçüde karıştığını belirleme olanağını bulamayacağız. Ne var ki, kör olduğu anda aynı direksiyonu iki eliyle tutan, aynı ön camdan dışarı bakan ve birden hiçbir şey göremez hale gelen kişinin oturduğu koltuğa oturmamış olsak da, bu tür düşüncelerin bunu yapan kişinin içinde o sürünge, korkunç korku hayvanını uyandıracağını düşünememek için, insanın en küçük düş gücünden bile yoksun olması gerekir, oysa, o hayvan hırsızın içinde daha şimdiden başını kaldırdı bile. Ama bu aynı zamanda, daha önce sözünü ettiğimiz gibi, doruk noktasına varmış bilincin ifadesi olan pişmanlıktı ya da daha etkileyici biçimde ifade etmiş olmak için, ısıracı dişleri olan, kör adamın kapıyı kapadığı andaki çaresiz imgesini hırsızın gözünün önüne getiren bir bilincin ifadesiydi diyelim, Gereği yok, gereği yok, demişti zavallı, bundan böyle birisinin yardımını olmadan tek bir adım bile atamayacak halde olmasına karşın.

Hırsız, böylesi korkunç düşüncelerin aklını iyice karıştırmasını engellemek için, arabayı her zamankinden çok daha düzgün kullanmaya dikkat etti, en küçük hataya, en küçük dalgınlığa düşmemesi gerektiğini biliyordu. Polis, mahallede dolaşıp duruyordu, içlerinden birinin onu durdurması yeterliydi, Sigortanız ve sürücü belgeniz, lütfen, ve bu onun için, yeniden hapsi boylamak anlamına geliyordu, hem de yaşam boyu. Trafik lambalarına hatasız uyuyor, kırmızı ışıktaki hiç ilerlemiyor, sarı ışıktaki dikkat ediyor, yeşil ışığı sabırla bekliyordu. Bir an geldi, lambalara uymanın onda saplantı haline geldiği düşüncesine kapıldı. Bunun üzerine, arabanın hızını, bazen hızlanıp bazen yavaşlayarak arkasından gelenleri sinirlendirmek pahasına, her defasında yeşil ışığa

rastlayacak şekilde ayarladı. Sonunda, şaşkın ve son derece gergin durumda, trafik lambalarının olmadığını bildiği bir yan sokağa saptı ve çok iyi şoför olduğundan, arabayı neredeyse gözü kapalı park etti. Sinir krizi geçirmek üzere olduğunu duyumsuyordu ve bu durumu kendi kendine aynı sözlerle ifade etti, Burada şimdi bir sinir krizi geçireceğim. Arabanın içinde boğuluyordu. Her iki yandaki camı indirdi, ama dışarıdan giren hava içerdeki atmosferi serinletmedi. Ne yapıyorum ben, diye sordu kendi kendine. Arabayı götürmesi gereken hangar uzakta, kentin dış semtlerinden birindeydi, içine düştüğü duruma bakılırsa, oraya hiç ulaşamayacaktı. Bir aynasız beni enseleyecek ya da bir kaza yapacağım, ki bu daha da kötü, diye mırıldandı. Bunun üzerine, en iyisinin arabadan biraz çıkarak kafasını serinletmek olduğunu düşündü, Bu belki de kafamın içindeki kara düşüncelerden sıyrılmama yardımcı olur, o adam kör oldu diye, aynı şeyin benim de başıma gelmesi gerekmez, insan körlüğe gribe yakalanır gibi yakalanmaz, şu evlerin çevresinde bir tur atarsam rahatlarım. Arabadan çıktı, kapıları kilitlemeye gerek yoktu, nasıl olsa hemen dönecekti ve uzaklaştı. Otuz adım atmamıştı ki kör oldu.

Muayene odasında en son muayene olan iyi yürekli ihtiyar oldu, hani şu birdenbire kör olan adam hakkında o çok sevimli sözleri söyleyen kişi. Doktora gelmesinin tek nedeni, elinde kalan ve katarakt olan tek gözünün ameliyat gününü saptamaktı, öteki gözündeki bant, zaten görmeyen gözünü saklamak içindi ve şimdiki rahatsızlığıyla hiç ilgisi yoktu. Bunlar, yaşın getirdiği felaketler, demişti doktor bir süre önce, zamanı gelince alırız, iyileştikten sonra, içinde yaşadığınız dünyayı tanıyamayacak kadar güzel bulacaksınız. Gözü siyah bantlı ihtiyar çıktıktan, sekreter kız da bekleme salonunda

başka hasta kalmadığını söyledikten sonra doktor kör olan adamın fişini alıp yeniden okudu, sonra ikinci kez okudu, birkaç dakika düşündü, sonunda bir meslektaşına telefon etti ve aralarında şöyle bir konuşma geçti, Bugün ne kadar tuhaf bir vakayla karşılaştım bilemezsin, görme yetisini bir anda yitiren bir adam geldi, inceleme sonunda fark edilebilir hiçbir doku bozukluğuna rastlamadığım gibi, doğuştan gelme bir hatalı oluşum da göremedim, her şeyi bembeyaz gördüğünü söylüyor, gözlerine yapışmış bir tür sütsü, kalın bir beyazlık, bana söylediklerini sana olduğu gibi aktarmaya çalışıyorum, evet, tabii tek bir vaka, hayır, adam genç, otuz sekiz yaşında, benzeri bir vakaya rastladın mı hiç, bu tür bir şey okundun mu ya da bilgin var mı, evet, ben de aynı şeyi düşündüm, şu an için bir çözüm göremiyorum, zaman kazanmak için tahlil yaptırmaya gönderdim, evet, önümüzdeki günlerde birlikte muayene edebiliriz, akşam yemeğinden sonra kitaplarımı karıştırıp bibliyografyaya bir daha göz atacağım, belki bir şey bulurum, evet, biliyorum tabii, tanıyamamazlık, psişik körlük, bu da bir olasılık, ama bu belirtilerle ilki söz konusu olabilir, çünkü adamın kör olduğu kuşku götürmez, tanıyamamazlık, bilindiği gibi, insanın gördüğü şeyi tanıyamamasıdır, evet, bunu ben de yeterince düşündüm, aslında belki de bir bakarkörlük vakası söz konusudur, ama unutma ki sözümün başında sana bu körlüğün beyaz bir körlük olduğunu söylemiştim, buysa gözün bütünüyle kararması olan bakarkörlüğün tam tersi, tabii beyaz, yani beyaz bir kararma tablosu oluşturan bir bakarkörlük de varsa, o başka, evet, biliyorum, şimdiye kadar hiç görülmemiş bir şey, tamam, yarın ona telefon ederim, onu birlikte muayene etmek istediğimizi söylerim. Konuşma bittikten sonra, doktor sırtını iskemlesine dayadı, birkaç dakika öyle kaldı, sonra kalktı,

yorgun hareketlerle ağır ağır önlüğünü çıkardı. Gidip banyoda ellerini yıkadı, ama bu kez aynaya bakıp o metafizik soruyu, Ne olabilir acaba, sorusunu sormadı, bilimsel tutumunu yeniden yakalamıştı, tanıyamamazlık ile bakarkörlüğün kitaplarda ayrıntılarıyla tanımlanmış olmasına karşın bu, pratikte bazı değişkelerin, deyim yerindeyse mutasyonların ortaya çıkmayacağı anlamına gelmezdi, işte o gün gelmiş gibi görünüyordu. Beynin kilitlenmesi için bin bir neden vardı, bir uyarının biraz geç kalması, kapıların kapanmış olması için yeterliydi. Göz doktorunun edebiyat zevki vardı ve yaptığı bir alıntıyı yerine oturtmayı bilirdi.

Akşam, yemekten sonra karısına, Bugün muayenehanede tuhaf bir vakayla karşılaştım, psişik körlüğün ya da bakarkörlüğün bir değişkesi olabilir, ne var ki şimdiye kadar hiç rastlanmamış bir vakaya benziyor dedi, O hastalıklar, bakarkörlük ve öteki, ne tür hastalıklar, diye sordu karısı. Doktor, karısının merakını giderebilmek için, mesleğe yabancı bir insanın anlayabileceğı bir açıklama aradı, sonra, gidip kitapların durduğu raftan o konuyla ilgili kitapları aldı, bazıları eski, fakülte zamanından kalma, bazıları yeni, birkaçı da en son yayımlanmış, henüz göz atmaya fırsat bulamadığı kitaplardı. İçlerindeki konuları gösteren dizinleri taradı, sonra, tanıyamamazlık ve bakarkörlük hakkında bulduğu her şeyi yöntemli biçimde okumaya başladı, bunu yaparken, kendine ait olmayan bir alana, hakkında fazla bilgisinin bulunmadığı sinir cerrahisi alanına davetsiz girmiş bir yabancıymış izlenimine kapıldı. Gecenin geç bir saatinde, başvurduğu kitapları yana itti, yorgun gözlerini ovuşturdu ve sırtını oturduğu iskemlenin arkalığına dayadı. O anda, belirtilerin oluşturduğu seçenek, ona bütünüyle açık seçik geliyordu. Tanıyamamazlık vakası söz konusu ise, hastanın her zaman